

E ușor de ghicit! O dată cu tendința către funcționarism, cele l'alte ocupațiuni s'au neglijat și în loc să progreseze au stagnat în starea lor rudimentară, sau au perit de tot.

Comerciu și industria sunt acaparate de streini, cari le ocupă cât mai mult, în detrimentul nostru; căci ai noștri dau cu piciorul ori-carei bresle, în vreme ce streinul, mai inteligent și mai prevăzător, le prețuește.

Tinerii Români, în loc să rămâie la vetrele părintești, unde să se ocupe cu agricultura, creșterea vitelor etc. industria și comerțul, ei caută, cu o mică spoială de salariu, să poarte epitetul de funcționar, vrând cu modul acesta a se impune fraților lor.—

O asemenea stare de lucru continuată, în mai puțin de un sfert de veac și Românul va deveni feciorul vitreg al națiunii, peritor de foame, dacă nu o fi și ajuns.

Mulți se vor ivi a'mi propune să găsească remediul.

Da! Nu am dreptul a spune că e o inovație a mea mijlocul, dar experiența dovedește că dacă te interesezi afli—găsești lucrul și în peatră seacă....

Aruncându-ne o privire în Germania, Anglia și alte țări înaintate, vom vedea că locuitorii se servesc de principiul jehuitic: Scopul (viața) scuză mijlocele (chiar cele mai grele, înjositoare pentru unii).

Prin fabrici, ateliere etc. ei știu ca cu muncă onestă, să-și câștige existența. În consecință; ar fi de datoria noastră a ne resgândi și a face și noi ca ei. Calea este: din inițiativa privată și a guvernelor. Proprietarii mari pot înființa ateliere-fabrici unde copiii de săteni, absolvenții cursului primar, pot învăța lucruri necesare, materii aducând și folos stăpânului acelei instituții.

Guvernul poate înființa nise ateliere în sistem de scoale, cu instructori, cel puțin unul pe județ, unde iarăși fiilii sătenilor își pot însuși multe din meseriile ce survin intereselor noastre.

În aceste scoale, pe lângă meserii, mai pot învăța și Istoria națională spre cultivarea sentimentului național; Religia care servește *morală*; Musica, care inobilizează caracterele și alte științe care ar putea cu folos înlocui acea spoială de limbă streine.

Întreținerea materialului, a personalului acestor ateliere, se poate satisface prin vânzarea produselor rezultate.

Cu modul acesta nimeni nu suferă, ba, ceea ce e mai mult, e dedarea țaranului la industrie și comerț, înlăturându-le ast-fel tendința către funcționarism.

Ași fi bucuros când așa vedea încă un tovarăș, care să susție această dreaptă și sfântă idee, în ziarul care apare cauza noastră, a poporului. „Foaia Populară.”

ALECSANDRU CHICIOROAGĂ
Învățător
Com. Piscu—Cuvurului

LĂCRĂMIOARE

Durerea sfântă-a biete-mi inimă
Ce chinuită, astă-zî moare,
Ași vrea s'o poți ceti, iubito,
În ăst buchet de lăcrămioare.

Iar, când, uscate, hotără-vei
S'arunci departe-aceste flori,
Să-ți mai aduci aminte-odată
De ochi-mi vecinic plângători.

NIRVAN.

O JALBA

Am avut o ceartă cu un vecin al meu de la țară. Ce ceartă, puțin vă pasă!

În sfârșit, s'au incurcat lucrurile astfel, în cât domnul primar chemat să-mi dea dreptate, s'a făcut tovarăș cu vecinul meu și mi-a dat tot mie la căpățână.

Ce să fac? Simțind că dreptatea este cu mine, m'am plâns la domnul sub-prefect contra d-lui primar.

D-nul sub-prefect a lăsat treaba baltă.

Atunci, m'am gândit și eu că ar fi bine să dau jalbă d-lui prefect, contra d-lui sub-prefect și d-lui primar.

D-nul prefect a făcut lucrurile mușama.

Trei zile am stat pe gânduri și m'am întrebat, dacă e mai cuminte să înghiț hapul sau să-mi ia inima n dinți și să merg mai sus.

Ascultând și de povața unui avocat de la judecătorie, care mi-a ticluit o petiție scrisă toată cu vorbe radicale și slove ca de tipar, am dat jalbă d-lui ministru contra d-lui prefect care se unise cu d-nul sub-prefect și cu d-nul primar contra mea.

Și am venit singur la București ca să dau jalbă d-lui ministru, în mână.

L-am căutat acasă, l-am căutat la Cameră, l-am căutat la Senat, la minister, chiar pe la poarta Palatului, și-a dat Dumnezeu de l-am întâlnit pe strada Academiei tocmai când da să intre în curtea ministerului.

Mi l-a arătat un sergent de oraș zicându-mi: «Uite mă! Țsta e domnu ministru!»

S'a oprit pe loc d-nul ministru, mi-a citit petiția d-nul ministru și apoi mi-a zis:

— Bine băiete! N'ai grije are să și se facă dreptate.

Mi s'a umplut inima de bucurie și, după trei zile, a dat sfântul Elefterie, de am găsit la registratura ministerului petiția mea cu următoarea rezoluție: „Se recomandă în original d-lui prefect spre a cerceta cazul și a raporta de urgență”.

D-nul registrator — un om foarte cum se cade — mi-a oferit să ia petiția cu mine, ca să meargă lucrurile mai repede. M'am c'am strămbat eu când am văzut că mă întorc iar la d-nul prefect, dar am luat jalbă și m'am întors la județ.

D-nul prefect a citit rezoluția, s'a uitat lung la mine, mi-a pomenit ceva despre leturghia tatei, despre crucea mamei, și a pus și d-lui rezoluția: „Se recomandă în original d-lui sub-prefect, spre a cerceta cazul și a raporta de urgență”.

Petiția mi-a dat-o tot mie.

Nu prea vream să o ia văzând că mă întorc de unde am plecat, dar domnul prefect dimpreună cu petiția, mi-a dat și un *sictir*, care m'a hotărât să nu fac nazuri.

Gândindu-mă că porunca vine de la d-nul prefect m'am întors și la d-nul sub-prefect, care, pe lângă crucea mamei, leturghia tatei, mi-a pomenit ceva și despre răscrucele mele și parastasul bunicii.

Apoi pe urmă, d-nul sub-prefect a scris și d-sa pe petiție, măi jos: „Se recomandă în original d-lui primar spre a cerceta cazul în persoană și a raporta de urgență”.

La d-nul primar nu m'am dus. Știam eu ce m'așteaptă la d-nul primar. Ne având cu să mai recomande petiția mea, d-nul primar era să-mi puie rezoluție pe spinare... tot în original!

Dar nici jalbă la minister n'am mai dat.

DIM. R. ROSETTI.
(Max)

O NOUĂ SCRISOARE

Un amic al ziarului nostru, stimatul domn Constantin N. Rădulescu din Brăila, care, entuziasmat de copriul „Foaia Populară” a avut grațiositatea ca, pe lângă abonamentul d-sale, să ne ofere încă un domn abonat, ne da azi dovada viue că munca noastră merită încurajare, adresându-ne următoarea scrisoare:

13 Maiu 1900 Brăila.

Domnule Director,

Putându-vă procura un nou abonat (pe lângă D-1 Stelian Stănescu pe care vi l'am procurat tot eu) căci apreciez frumoasele scrieri și greaua sarcină ce întreprindeți întru lumina poporului, vă rog să binevoiti a începe cu trimiterea revistei D-v. „Foaia Populară” pe adresa D-lui Atanasie I. Rădulescu, Strada Cojocarilor No. 17; însă dorind a avea colecțiunea anului c. completă vă rog a trimete toate numerile apărute, considerându-l ca abonat de la 1 Ianuarie 1900.

Cu această ocașiune profit de a vă nota că nu voi înceta de a vă procura noi abonați, apreciind scrierile de valoare ale acestei reviste, cu adevărat populară.

Vă salut cu tot respectul.

Constantin N. Rădulescu
Bulevardul Carol, 201, Brăila.

CUGETĂRI

— Alcoolul este morfina săracilor.

(Vapereau)

— Cine nu știe să ierte nu știe să iubească.

(Hip Durand)

— Speranța este pâinea nenorociților.

(D'Jamy)

— Ideele guvernează lumea.

(Bacon)

— Justiția este adevărată virtute socială.

(Aristotele)

— Femeile doresc bărbaților vicirurile lor.

(Fourier)

— Ignoranța este cea mai grea boală a genului omenesc.

(Voltaire)

— Paul și Virginia—prima comisiune a plăcerei.

(Goncourt Ed.)

— Nu trebuie judecat un om după haina care o poartă, căci poate o fi furat'o.

(Henri Beque)

Culese de G. RARD

Rugăm cu stăruință pe onor. noștri abonați, cari au rămas în urmă cu plata, să ne trimită prin mandat costul abonamentului.

Avem prea multe cheltueli, ca să treacă neobservată cererea noastră.